

for Dagen, da vi kom hjem, over den Modtagelse, vi fik af Grønlænderne, det skønne Land, vi saa, og alt, hvad vi oplevede mellem Bjergene og paa Havet, maa medføre, at der ogsaa i de kommende Aar vil være Rigsdagsmænd, der rejser til Grønland, saaledes at Forbindelsen mellem Grønland og den høje Rigsdag kan blive saa stor som muligt. Jeg tror, at det kan blive til Gavn for Forholdet mellem Grønland og Danmark, at der een Gang har været en Delegation deroppe, men jeg tror, det vilde blive til yderligere Gavn, hvis der Aar efter Aar var Rigsdagsmænd, der rejste derop.

Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig i Øjeblikket, idet jeg blot paa min Kollega, det ærede Medlem Hr. Povlsens Vegne — han er i Dag forhindret i at være til Stede, da han skal deltage i en Begravelse — skal sige, at han for sit Vedkommende angaaende Skole- og Kirkespørgsmaalet, som han talte om for to Aar siden, kan henholde sig til sine Udtalelser den Gang.

Indenrigsministeren (Hauge): Det er jo kun meget faa Indvendinger, der af de ærede Ordførere er gjort mod det foreliggende Lovforslag. De har alle fattet sig i stor Korthed under Henviisning til, at Lovforslaget eller i hvert Fald et Lovforslag, der meget lignede det, her er Tale om, var til Behandling her for et Par Aar siden.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, der talte paa det socialdemokratiske Partis Vegne, gjorde nogle Bemærkninger om Skoleforholdene, som jeg finder Anledning til at dvæle ved et Øjeblik. Det er utvivlsomt, at de grønlandske Skoleforhold lader en Del tilbage at ønske, og navnlig efter at det er blevet et stærkt Krav paa Grønland, at Ungdommen skal lære Dansk i Skolerne, er det nødvendigt for os at tage Skolespørgsmaalet op til en nærmere Prøvelse. Det er ogsaa sket og kan yderligere ske, naar Lovforslaget endelig bliver færdigbehandlet og bliver til Lov, idet man da vil faa rig Anledning til at udvikle Skoleforholdene paa Grønland. Ogsaa jeg mener, at man bør imødekomme Grønlændernes Ønske om at komme til at lære Dansk. Jeg har allerede givet Udtryk for min Opfattelse af dette Spørgsmaal, da jeg fremsatte Lovforslaget. Det er klart, at Grønlænderne ikke har Mulighed for at komme i videre Forbindelse med den europæiske Kultur paa anden Maade end ved at lære et Kultursprog, og det er da ganske naturligt, at de først og fremmest maa lære Dansk. Hvorvidt det kan blive muligt at sende Lærer-

kræfter derop paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard anviste, ved jeg ikke. Jeg billiger den Tanke, som det ærede Medlem gav Udtryk for. Vi maa nu prøve paa, om der er Mulighed for at komme den Vej ud, saa vi i en nær Fremtid kan faa et tilstrækkeligt Antal Lærere derop, som er i Stand til at give en fyldestgørende Undervisning i Dansk.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard og det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Landsfogederne skulde være Jurister eller ikke. Medens det ærede Medlem Hr. Pürschel var ganske paa det rene med, at det var nødvendigt at have en Jurist baade i Nordgrønland og Sydgrønland, forstod jeg det ærede Medlem Hr. Vanggaard saaledes, at han var noget i Tvivl om, hvorvidt det var heldigt at indføre den Bestemmelse i Loven, at Landsfogeden skal være uddannet saaledes, at han kunde beklæde et Dommerembede her i Danmark. Jeg for min Del nærer ingen Tvivl om, at Lovforslaget paa dette Omraade er rigtigt affattet, saaledes som Forholdene paa Vestkysten har udviklet sig og efter alt, hvad man kan skønne, fortsat vil udvikle sig. Navnlig efter at Fiskeriforholdene ved Grønland er blevet aktuelle, er det nødvendigt at have en Domsmyndighed deroppe, og jeg kan ikke tænke mig en i Forhold til Landsfogeden underordnet Embedsmand forlenet med Dommerværdigheden. Jeg kan heller ikke tro, at det skulde volde særlige Vanskeligheder at faa Jurister til Landsfogedembederne. I Øjeblikket sidder der jo en Jurist som Inspektør i Sydgrønland, og den Mand, der hidtil har beklædt Inspektørembedet i Nordgrønland, har ogsaa været Jurist. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligere at finde en juridisk uddannet Mand til at beklæde Landsfogedembedet, end det vil være at finde en anden Mand til at beklæde dette Embede. Det, det kommer an paa, er i alle Tilfælde at finde den rette Mand, og jeg tror ikke, det vil volde større Vanskeligheder at finde ham blandt Juristerne end blandt andre.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard gjorde en Bemærkning om Ønskeligheder af at lade Danske faa Adgang til Grønland for at drive Erhverv dér, og han nævnte i denne Forbindelse Ønskeligheden af i højere Grad at faa Faareavl udviklet. Jeg er paa dette Punkt af samme Opfattelse som det ærede Medlem, det vilde være ønskeligt at faa de grønlandske Erhverv udviklet videre, og jeg skal være villig til at drøfte det fremdragne Spørgs-